

Zehirli bir sarmaşık gibi bedenimi bürüyen, kalbimi parçalayan, ruhumdaki tüm iyiliğin özündeki kanı, toprağı ve pisliğı işaretleyen lanet, seninle kendimi terkedinceye kadar savaşmak ahdim olsun.

Ruhuma yapışık büyüyen, bir ağacı saran asma gibi, üzümlerini gözüme doğru uzatan şehvet; seninle ezilinceye kadar savaşmak ahdim olsun.

Kararımı her gün unutturan, beni her gün yeniden yeni günlere başlamak, köpük köpük heyecandan başkasına takatim kalmayıncaya kadar dalgalara sunan iştah, seninle unutuncaya kadar savaşmak ahdim olsun.

Beynimi sarıp başkasını göstermeyen, oluşun kusursuz ter kibini kendine bağlayan ve insanlığı yıldız tozundan daha müphem ve sonsuz kuyulardan daha karanlık resmeden akıl, seninle yokoluncaya kadar savaşmak ahdim olsun.

Kusursuz kelimelerden dizi dizi kolyeler ve dilimize bağcıklar ören ozan, kafandan ürettiğini ezelden gelen bir sarhoşluk diye pazarlayan şaki, meyhane köşelerinden şifa dağıtan tabip, cehaletin tanrılarına kurban hazırlayan öğretmen, çanla çağırdıklarını güden rahip, ezanla çağırdıklarını uyutan imam, örtmeyen ve açan dedikoducu, açmayan ve örten kafir... seninle parça parça oluncaya kadar savaşmak ahdim olsun.

Diz bir tesbih gibi önüne yıldızları, bilen ve bilmeyen ayrılısın, kıyam vaktini yıldırımlarla duyur, yık gururun kireç kalelerini...

Zaman bizimdir ve mekan bize emanet.